

Kinderdijk, december 2024.

Mijn duivenavontuur.

Op vrijdag 2 februari 2024 gaat de wekker om 3.30 uur s'morgens vroeg. Voor mijn werk sta ik heel mijn leven al vroeg op maar dit is wel heel vroeg. Misschien goed om even mijn voorgeschiedenis te vertellen om de reden van het vroege opstaan te begrijpen.

Als 10 jarige jongen met interesse in allerlei dieren, zoals kippen, vogels, konijnen etc. kreeg ik in 1966 mijn eerste duif. Ik kreeg de duif van een iets oudere neef. Het was een roodkrasleurige postduif (doffer)

Deze duif werd heel makkelijk en ging overal mee naar toe. Bij voorbeeld naar school waarna hijzelf weer naar huis vloog. Een aantal jaren later kwamen er meer postduiven en werd ik lid van een vereniging. Na jaren met plezier deze duiven te hebben gehad uiteindelijk gestopt i.v.m. drukke werkzaamheden. Weer enkele jaren later overleed mijn oom die naast ons woonde bij mijn geboortehuis. Waarschijnlijk ook door hem ontstond mijn belangstelling voor dieren. Mijn oom had sierduiven, waaronder Rijnlandse ringslagers. Deze duiven kwamen naar mij toe en heb ik vele jaren gehad. Ook regelmatig geshowed op diverse tentoonstellingen met aardig succes. Het ringen slaan deden deze duiven gelukkig ook nog, wat ik heel leuk vond. Daarnaast heb ik heel wat rassen in het hok gehad.

Wat mij over het algemeen tegenviel is dat vrijwel alle tentoonstellingsrassen niet of nauwelijks willen vliegen. Dat was wel een domper met in herinnering o.a. De Nederlandse hoogvliegers en Keulsetuimelaars van mijn oom.

Mijn interesse in rassen die nog wel vlogen groeide. In 2018 las ik een artikel in de Geflügel Zeitung over de Lausitzer Purzler. Volgens de beschrijving een duif die naast de tentoonstelling nog volop vloog. Mijn interesse was gewekt temeer omdat deze duiven met hun mooie ekstertekening er heel aantrekkelijk uitzagen.

Vooraf in de voormalige D.D.R. worden deze duiven gehouden waar de naam Lausitz naar verwijst. Maar hoe kom je in Nederland aan zulke duiven? Voor zover ik weet worden ze in Nederland niet gehouden. Dikwijls op marktplaats gezocht maar tevergeefs. Links en rechts geïnformeerd maar zonder resultaat.

Om een lang verhaal kort te maken, uiteindelijk via internet contact gezocht met de voorzitter van de Duitse speciaalclub.

Deze man heet Maik Löffler en is dierenarts. Onder duivenliefhebbers in Duitsland een bekende naam.

Bij hem kon ik wel dieren kopen, maar hoe krijg ik ze thuis? Uiteindelijk besloten om ze zelf te gaan halen. Dus op eerder genoemde 2 februari in de auto gestapt. De reis ging voorspoedig naar Mittwitz wat op de grens van de voormalige D.D.R. ligt. Nog onder Berlijn. Dus een behoorlijke afstand. Rond 13.00 uur was ik op de plaats van bestemming. Maik Löffler bleek een enorme hoeveelheid duiven te hebben. Helaas liet hij ze, na klachten uit de buurt, niet meer losvliegen. In diverse kleuren had hij er al een aantal apart gezet. In de kleuren rood, geel, dun, blauw en blauwzilver. Uiteraard allemaal geëkst. Ik had om 6 koppels gevraagd maar kreeg er gratis nog een koppel bij. Er emigreerden dus 14 duiven van Duitsland naar Nederland. Ook de terugreis ging voorspoedig en kwam ik na 1300 km om 21.00 uur weer thuis. Thuis de dieren een paar weken laten wennen. Daarna gekoppeld en flink wat jongen gekweekt.

Gelijk met de eerste ronde voorzichtig een voor een ook de ouders losgelaten. Helaas ben ik er daardoor toch een paar kwijtgeraakt. En vervolgens, de toch wel spannende periode, willen ze vliegen? Volgens de beschrijvingen zouden ze dat wel moeten doen. Ook het tuimelen werd daarbij beschreven. In Duitsland wordt er zelfs vanaf de vliegkist mee gevlogen. Helaas tot nu toe valt het nog niet mee. Dat kan natuurlijk ook aan mij liggen. Ik voer ze krap ze zien er prachtig uit maar tonen nog niet veel vlieglust. Met name de geel geëksten vliegen weleens een paar rondjes en tuimelen daarbij ook.

Voorlopig nog maar niet de moed verliezen en hopen dat het goed komt. Misschien zijn er wel lezers met meer ervaring met dit soort duiven die mij zouden willen adviseren. Het leek mij leuk om via ons prachtige blad mijn ervaringen met u te delen.

Gerrit Mes.
0657303536.

Voetnoot: over genomen van de VDT

Over het Lausitzer Purzler-ras: Vereniging van Duitse Rasduivenfokkers e.V.

Elster tuimelaars zijn al heel lang in de fokkerij, er werd al meer dan 200 jaar geleden rekening gehouden met vliegvaardigheden, op dat moment was er nog geen rasvorming voltooid. Het kweken van Lausitzer Purzler is eenvoudig. De dieren broeden overvloedig en zijn zeer intelligent, ze vinden heel snel hun hok en nesten. Lausitzer tuimelaars zijn zeer behendige duiven, maar toch zeer evenwichtig en aangenaam van aard. De dieren vluchten niet bij elke gelegenheid, zijn niet bang.

Lausitzer Purzler heeft buitengewone vliegeigenschappen voor rasduiven.

- Ze vliegen zigzaggend, waardoor ze de roofvogel meestal goed ontwijken.
- Lausitzers kunnen tuimelen, wat betekent dat een of twee keer naar achteren worden gedraaid.
- Bovendien "poseren" ze - laten ze zich vallen met hun vleugels tegen elkaar klappend, duidelijk hoorbaar naar achteren.
- In de selectie doen ze uitgebreid hun rondes, afhankelijk van de trainingsmethode en selectiedruk

Lausitz-bekers zijn ook bijzonder aantrekkelijk in de tentoonstellingskooi. Dit dubbele "gebruik" is iets heel bijzonders in de Duitse stamboekduivenfokkerij en zal het ras een veilig voortbestaan in de toekomst garanderen, bovendien zijn Lausitzer Purzler langdurige duiven die nog steeds kunnen kweken op de leeftijd van meer dan 10 jaar. Het plezier van de snel vertrouwende duiven, de uiterlijke aantrekkelijkheid, geen overdreven eigenschappen en de beheerste vliegtrucs, geven velen - ook de aerobatic-georiënteerde kweekvrienden - een goed thuis. Als de zwerm magpie-duiven over ons heen trekt, is dat altijd een

heel aangenaam en ontroerend moment. Wat een geweldige mix van functies? De heldere vleugels glinsteren en knippen bij elke slag van hun vleugels. Er zijn veel raszuivere duiven, maar helaas zijn er in Duitstalige landen maar heel weinig dubbeldoelrassen. Er waren veel van deze rassen, maar in de laatste 50 jaar maakten de vliegeigenschappen van veel rassen plaats voor de showkwaliteiten.

Om te vliegen: Pure flying teams kunnen worden ondergebracht in kleine stallen in groepen van ongeveer 6 dieren. Drie dieren vormen een scorend team. Er moet enige reserve beschikbaar zijn, aangezien een dier altijd kan wegvliegen of verdwalen door de druk van roofvogels. Dit betekent dat er op een zeer ruimtebesparende manier meerdere teams kunnen worden ondergebracht. De dieren komen dan alleen naar buiten om te vliegen, daarna worden ze weer naar binnen gebracht. Een vol dier heeft het moeilijk met de duiven die weer binnenkomen, dus beloon ze pas als de duiven er weer in springen. Lausitzer tuimelaars houden van een beetje tegenwind, dan tuimelen ze het beste. Ook drijven deze duiven nauwelijks weg, omdat het verenkleed relatief stevig is.

Onze vliegexperts bespreken graag de beste manier om te vliegen en hoe tentoonstellingen te vullen met dezelfde dieren en geven nuttige instructies voor het vliegen met rasduiven! Dus hier is slechts deze kleine introductie.

Lausitzer **tuimelaars tuimelen, staan en klappen**. In de regel wordt het vermogen om te tuimelen aangekondigd bij jonge dieren met staartrijden, d.w.z. dat de dieren beginnen te tuimelen, maar nog niet durven de achterwaartse kanteling correct uit te voeren. Later wordt dit geoefend en dan ook na een bepaalde tijd bekwaam. Als er goede tuimelaars meevliegen, leren de beginnende duiven heel snel van de ervaren duiven. Anderen laten het bij staartrijden of alleen spotten, maar leren het nooit, en weer andere duiven tuimelen uit zichzelf.

Maar je moet geduld hebben. Er zijn rassen die dit perfecter en sneller beheersen. Echter, vooral bij de Purzler, die ogenschijnlijk als tentoonstellingsduif wordt gehouden, is de Lausitzer Purzler een van de weinige rasduiven die deze eigenschap nog bij het merendeel van de dieren vertoont. Door selectie en intensieve training kan dit vlieggedrag tot in de perfectie worden ontwikkeld. Kant-en-klare duiven kun je nauwelijks krijgen, dus elke liefhebber die geïnteresseerd is in racen moet er wel wat moeite voor doen! Dat deze combinatie werkt, blijkt elk jaar weer door onze stewardess Uwe Kießling, die ook onze stewardess en secretaris in de LEC is.

Onze kweekvrienden, die hun duiven ook in de vliegende duivenclubs laten vliegen, laten dit op indrukwekkende wijze zien. Natuurlijk worden er met tentoongestelde stamboekduiven niet zoveel vliegpunten behaald als mogelijk is bij zuivere vliegassen en ook bij Lausitzers die puur op vliegprestaties zijn geselecteerd. Dit is echter niet langer onvoorwaardelijk waar, zoals onze fokvriend **Uwe Kießling** op indrukwekkende wijze bewees, topcijfers op de belangrijkste speciale show met dieren die beproefd en getest waren in vliegsteken, die ook volle punten behaalden in het vliegen. Het werkt dus toch! Daarom is de "**Purzlerband**", opgericht door de oude voormalige stewardess Gerhard Beyer, ook de hoogste onderscheiding in de club. Gerhard vloog zijn

Lausitzers vanuit de flightbox naar verschillende bijeenkomsten. Dit kan alleen worden verkregen met dieren die een vliegprotocol hebben behaald en een beoordeling hebben gekregen op de belangrijkste speciale show. Hiervoor hebben we een controle-element. Dit en meer is te lezen op onze LEC homepage.

Nieuwe taken wachten op ons. We kijken uit naar elke fokker die zich wil wijden aan dit buitengewone ras. Betrokken fokkers zijn altijd welkom.

De Raad van Bestuur van de LEC

Voetnoot: over genomen van de DFC

Lausitzer Purzler

Echte tuimelaars die die naam echt verdienen!

De Lausitzer Purzler zijn een variant van de Elsterpurzler en zijn ontstaan rond 1950 in Opper-Lausitz (toen nog DDR). Hun voorouders kwamen vanuit de Perzische regio via Scandinavië en Silezië naar Lausitz. De wortels gaan terug tot de 15e eeuw.

Ze zijn gefokt en erkend in Geelstert Zwart, Blauw, Rood, Geel en recent in Dun. De verschillen tussen de Ekster Purzler en de Lausitzer Purzler zijn te vinden in de kop, snavel, de gekleurde borstsnit en het figuur.

Het hoofd van de Lausitzers is goed afgerond, middelgroot met een sterk stijgend, breed voorhoofd, goed zijdelings gevuld, hoogste punt voor het oog, gelijkmatig overgaand in de halslijn.

Het hoofd van de ekster purzler is goed afgerond, zonder plaat, voorhoofd goed gevuld. De snavel van de Lausitzers is net onder de gemiddelde lengte, donker tot zwart in zwart en blauw, licht in rood en geel, wratten klein, gepoederd wit. Bij de eksterbekers is de snavel middellang en vormt hij een stompe hoek met het voorhoofd, licht in de snavels, donker tot zwart in peksnavels, zwarte snavels toegestaan in zwarte en blauwe witsnavelsnavels, hoornkleurig in asgrauw, wratten klein, nauwsluitend, rozeachtig, weinig gepoederd.

De nek van de Lausitzers is middellang en sterk, komt breed vanaf de schouders en loopt slechts iets taps toe naar de top. De hals van de eksterbekers is van gemiddelde lengte met een goede halslijn en lijkt over het algemeen slanker.

De borst van de Lausitzers is breed en vol, goed afgerond, iets verhoogd. De gekleurde borstsnede moet bijna tot aan de dijen reiken.

Bij de ekstertuimelaars steekt de borst breed uit, niet te hoog gedragen. De ekstermarkering (borstaftekening) is niet zo diep, liever niet over het borstbeen. De rug van de Lausitzers is licht glooiend, relatief breed, overgaand in een lijn in de staart. Dit is relatief kort, gesloten, met strak wigvormig verenkleed. Bij de ekstertuimelaars is de rug licht hellend, relatief breed, ook in een lijn overgaand in de staart, die goed gesloten is. De poten van beide rassen zijn glad en middelhoog.

De Lausitzers hebben een breed, afgerond vleugelschild met een stevige en brede veer, dat op de staart ligt en de rug goed bedekt. De vleugels van de ekstertuimelaars zijn niet te smal, goed gesloten, brede veer, vleugels die niet helemaal tot het einde van de staart reiken en de rug bedekken.

Lausitzer Purzler heeft buitengewone vliegeigenschappen voor rasduiven. Ze vliegen zigzaggend en ontwijken zo de roofvogel goed. Ze kunnen goed tuimelen, ze staan ook en laten zich vallen met hun vleugels tegen elkaar klappend duidelijk hoorbaar naar achteren. In een ploeg doen ze hun rondes op verschillende hoogtes, afhankelijk van hun trainingsconditie.

Lausitz-tuimelaars presenteren zich ook bijzonder aantrekkelijk in de tentoonstellingskooi. Dit dubbele "gebruik" is iets heel bijzonders in de Duitse stamboekduivenfokkerij en garandeert het ras een veilig voortbestaan.

De vreugde van de duiven, die snel vertrouwen krijgen, de uiterlijke aantrekkelijkheid, geen overdreven eigenschappen en de beheerste vliegtrucs, geven zeker veel kweekvrienden - ook degenen die gericht zijn op aerobatics - een goed thuis.

Als er een zwerm Elstere-duiven over ons heen trekt, is dat altijd een heel aangenaam en ontroerend moment. Wat een geweldige mix van functies.

Er zijn veel pure vlieg- en rasduiven, maar helaas zijn er in Duitstalige landen maar heel weinig dubbeldoelrassen. Er waren veel van deze rassen, maar in de afgelopen 30 jaar of zo maakten de vliegeigenschappen van veel rassen plaats voor de showkwaliteiten. Fokkers van rasduiven, die ooit speciale kenmerken hadden, niet alleen vliegeigenschappen maar ook trommel enz., moeten onthouden: nieuwe leden en vooral jonge leden komen alleen als er iets speciaals wordt aangeboden. De reflectie op verloren kwaliteiten moet dringend worden bevorderd.

Ik heb deze regels geschreven met de vriendelijke steun van Maik Löffler (voorzitter van de LEC) om de leden van de DFC te laten zien dat het niet alleen om salto's gaat, maar dat je ook de schoonheid van de duiven moet zien.

Frank Hißbach

